

עין משפט
נר מצוה

1 א מ"י פ"ג מהלכות
בבב"ה הלכה ה ופ"ב
מהל' אבות הנומאה הלכה
טו:
2 ב מ"י פ"א מהלכות
מילה הלכה א סמג
עשן כח טו"ע י"ד סימן
קס"א:
3 ג מ"י פ"ה מהלכות
קידוש פסח הלכה ה
ופ"ט הלכה ט:

תוספות ישנים

(א) ועי'ל אבנ דכתיב
בתימה לא יאכל בו כתיב
נמי בפתח לא יאכל בו, איני
מכין שהג"ש תלמדה
איסור לימד דערל אסור
בתרומה כהנה כלשון
איסור ולהכי כתיב לא יאכל
בו:

הערל פרק שמיני יבמות

מלמד לא קני מיה רבדה. והא דאמר בפ"ק דקידושין ודף טז.
 (וס) דעבד עברי גופו קנוי היינו לענין שאלרז גט
 שחרור ואין יואל באמירה בעלמא אבל לענין מלות לא והא דשרי
 בשפחה כעניית היינו משום שאלרז שיעבוד את רבו בין ביום בין

אלמלא לא קני ליה רביה הכא נמי לא קני
ליה רביה אלא לאפנויי ואכתי מופנה מצד
אחד הוא ושמעין ליה לר' ^(א)אלעזר דאמר
^(ב)מופנה מצד אחד למדין ומשיבין כיון
לדגופיה לא צריך שרי חד אלמד ושרי חד
אמאלמד והוה ליה גידרה שוה מופנה משני
צדיין אי מה פסח אונן אסור בו אף תרומה
אונן אסור בה א"ר יוסי בר חיננא אמר קרא
(זר) ויכל זר יזרות אמרתי לך ^(א)ולא אנינות
ויזמה ראתי מסתברא ערלות הו"ל לרבווי שכן
(מעש"ס כרות"ס בדכ"ר העב"ד) מחוסר
ההרבור ^(ב)ומילת זכריו ועבדיו מעכבת אדרבה
אנינות הוה ליה לרבווי שכן ישנה בכל
שעה ונוהגת כאנשים ונשים ואין בידו לחקן
אחת עונה התך נפישן רבא אמר בלא התך
נפישן נמי לא מצית אמרת שבקין ערלות
בדכתיב בגופיה דפסח וילפינן אנינות מפסח
דפסח גופיה ממעשר גמירין אי מה פסח
דפסח ממילת זכריו ועבדיו מעכבת אף תרומה מילת
זכריו ועבדיו מעכבת אמר קרא ^(א)ומלתה אותו
ואז יאכל בו ^(ב)מילת זכריו ועבדיו מעכבת בו
כפסח ואין מילת זכריו ועבדיו מעכבת
בתרומה אי הכי אימא ^(א)כל ערל לא יאכל בו
אינו אוכל אבל אוכל הוא בתרומה הא
בכתיב תושב ושכיר ומה ראתי מסתברא
וערלות דגופיה הוה ליה לרבווי שכן מעשה
בכפופו וענוש כרת אדרבה מילת זכריו ועבדיו
הוה ליה לרבווי שכן ישנה בכל שעה התך
נפישן ואב"א בלא [התך] נפישן נמי לא
מצית אמרת מי איכא מידי דערלות דגופיה
לא מעכבא ביה ערלות דאחרני מעכבא ביה
השתא דאמרת בו לדרשה הוא דאחא
(א) יכל בן נכר לא יאכל בו למד ל' י"ב
המרת

נכלה היו דרבנן אלא בשמת ביום או נקבר ביום למאן דלוייה בנה
קבורה דלא תפסי לילו עמו מדאורייתא אבל אם מת בלילה היו אונן
במת ביום דהיינו ביום מר והא דפרקי' בפרק טבול יום (והאם ט: ואם)
וסבירא דרי' שמעון איתנו דרבנן והאיתנו רבי שמעון אומר
שמימי' כשהוא שלם אלא מציא ולא כשהוא אונן מניין לרבות תורה
למי' מניין לרבות פסח כ' תמי מיהא פסח פסח התם לול' לרבי' לשנוי'

הבא נמי לא קני. גופיה לרביה וישראל מעליה הוה וחיבי בפסח: ושמעין ליה לר' אליעזר דאמר מופנה מזד אחד למדין. אם אין להשיב ואם יש להשיב משיבין וכאן יש השוה מה לפסח שכן חייבין מעליהו כו' כדלעיל. ולקמן פסקא מזה חיליה (דף קד.) שמעין לרבי

ומשיצין דקמי חלצה בשמאל פסולה ור' אליעזר מכשיר ואמרינן מ"ט דתנא קמא יליף רגל רגל ממזערע דכתיב ביה על זכן רגלו הימנית" וקרא ימיה הוא דכיון דכתיב על ש' האשש" וזכס האשש כתיב דרגל ימנית * ולא היו בעי ליהדרר ומתקביה בשמן ואמרינן בנחתוס ב"ק" (דף י.) מופנה הוא למדרשה י"ד לחימיה רגל רגל לחליה אהן חזן לקמייה ורבי אליעזר מכשיר חליה בשמאל דלא גמר ממזערע דליכא למיפריך וזה ממזערע שכן טעון עד ארז ואזוב מהו מועלת ומתקנין הסם ויחלקין (דף קד.) ורבי אליעזר יליף רגל רגל ממזערע והניחא מנין לחימיה שהיא צימין כו' ומשיצין אהן אהן מופנה רגל רגל על מופנה. ואש"ג ד"ב מופנה גמר חלד אחד אחד דרש' דמזערע מופנה הואיל ורגל דחליה

לא מופנה פרישין וינן דלגופיה ללא
לך. לא חושב ביה שזר דלא דלא
אשכח לאוקומיה כפשוטיה כלל דלא
ליה מרי קראי ימירי: שרי חד אלמד
וחד אלמד. ומופנה משני דלדסי
דרי הכל למדון ואין משנין אשילו
דשי להשיב: מה פסח אונן כו.
דלמינן וקמן דף עג. לכוהן קדש
לכאן

העבד. סימנא הוא ומפרס ייה: וטונס כרס. על המילה: ומילס וזכריו ועבדיו. אם יש לו בן ראה למול או עבד למול אסור האב או השדון לנכול בפסק א"ח" מלו דכתיב (שמות יב) המול לו כל זכר ואז יאכל וגב' עבד כתיב ומלתא אומא אז יאכל ב' (ו) האיש בצלוי דאי ממוס עבד הא כתב כל ערל לא יאכל ב': דארת איה חומרא שונה כל שעה שעה ל' מה אכל מילתא דמזכר

ממשל פסח אחת שוב אינה חוזרת עליו: לא מילים אחרים. דלילה מספקת עלולים דכאבי דנושים דפסח. ולא מגמגמין לה (א) (מתחומה דחשב"ש דחשב"ש ושכר וילפיין איניות כו': ממעשר גמר. לקמן בפסוקין (דף עג. א) ה"א מסתכרר עלולים דנושים הוה ליה לרבוני כו': המרת

יבא כשהוא אונן ולהכי פריך כי הוי אונן בשעת הבאת פסח
לעבד: **אף** תרבוהו אונן אסור בה. בלא גזירה שיה הוי מלי
(עב:) וזכורים למעשר ומינה בזמנה מקומות יכול לומר וליטעמין
י"ג גריתות: **הזב** גפישן. בלא קא נפישן נמי ה"מ למימר
י. פירוש גזירה שיה דממנו ממנו וא"ת ופאר כל הקדשים
(קא:) מק"ו ממעשר ואק"ו איכא למיפך מה למעשר שכן טעון
אף דליף מלקות באוכל תורה ושלמים חוץ לחומה בק"ו ממעשר
קאוש כל הקדשים כדמאן בפ"ק דזבחים (קד ד:.) ובמחנות בסוף
היי כבוד ומעשר ופסח ואז"ל דבההיא קרף נמי חביז ולמילאיש
(וזכר:) (קא:) לאו בכל קדיש שעה קאמר דנאכלין באנייתא אלא
(שם קד ג:) דהוי פלוגתא דדבר הלמד בגזירה שיה אם חוזר
דכי הוה שמיס קודש דלין חוזר ומלמד אכל הלא דמעשר דגן
שגלמדו לחיה שגאה מן המעשר מוצאקן שלמים ושלמים
דמי מועבדו ב'. תימה דאמר כר' אליעזר וי' אליעזר
ודרשי ו' איכל בו העבד ואמר רבינו יצחק דגמ' לפוס רהיט
ד' אני אובא אבא אובא הוא בתרושה. אכל מילת זכרו ועבדיו
יה אחא למימר דליה משכנת בתלה ומרזי:
דא אוקימנא קרא ב' לגזירה שיה ועקרנא ליה מפשטיה (דמרי):

מסורת הש"ס

(א) וְיִלְכֹּד אֶלְעִזָּר (ב) וְלִקְחָן
מִדֶּם שֶׁנֶּחֱמָה מִדֶּם קָלָה בְּיָקָר
הֵם: דָּהָה כְּכֹהֵן (ג) וְשִׁעִתָּה
לֹא לֵעֵל סָסָה וְלִקְחָן מִדֶּם
לִתְחַלּוֹת (ד) וְלֵעֵל סָסָה לֹא לִקְחָן
עֲלָה (ה) סָסָה מִסָּסָה לֹא (ו) סָסָה
וְלִקְחָן דִּלּוֹת (ז) וְסָסָה
וְלִקְחָן וְיִקְחָן (ח) וְיִקְחָן
(ט) וְלִקְחָן לְמִתְחַלּוֹת (י) וְיִקְחָן
הִשְׁתַּחֲוִּיתָ מִסָּסָה מִסָּסָה לֹא:
דִּלּוֹת מִן לִתְחַלּוֹת (י) וְסָסָה
דִּלּוֹת מִתְחַלּוֹת וְכִי הִנֵּחֻהוּ
מִסָּסָה (י) וְיִקְחָן (י) וְיִקְחָן
(כ) כְּכֹהֵן לִקְחָן

ורדה אור השלם

1. וכל יור לא יאכל קדש
תרבה כהן וקטור לא
יאכל קדש: ויקריב כב
2. וכל עבד איש מוקנה
קספ ומתלה אתו וא
3. יאכל בו: שמות יד
4. וכי יגור אתך גר
ועשה פסח לך המול לו
כל יקר ואו יקרב לעשר
ודעה באומר תאריך וכל
על לא יאכל בו:
שמות יז פס
4. ויאמר יי לא משה
ואהרן זאת חזקת הפסח
כל בן נגר לא יאכל בו:
שמות יז מג

גליין הש"ס

[illegible]

הגהות הב"ח

(א) נש' השת' וזמרת
 לו לנדרת' הוה וזמרת' כל
 עזר' לא יאכל' בו כל' נ'
 נזר' לא יאכל' בו כל' נ'
 כל' עזר' לא יאכל' בו כל' נ'
 אינו אוכל' אבא אוכל'
 הוה במצוה' ומעור' בו
 כל' נזר' לא יאכל' בו כל' נ'
 בו המרת' דת' פוסלה'
 ואין' מותר' דת' פוסלה'
 במעשר' וליטורין' למתנ'
 דת' וליט' (ב) וליט'
 עזר' ומלת' וזמרת' וכו'
 יאכל' בו הוי'ו' מעלי'
 (ג) ד"ה שנקין' וכו' לה'
 אחריו' נש':

מוסף רשמי

מופנה מצד אחד
למדין ומשיבין. גורם
שם שאינה מופנה משני
צדדים אלל מלד אחד,
למדן ממנה אם אין
לחשיב, אבל אם יש להשיב
משיבין (שבת 127).